

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Κάθε λαός και κάθε τόπος έχει τις προλήψεις και τις διασπονο- νίες του. Δεν είναι φυσικά, απηλλεγμένοι από αυτές κ' ο Έλληνας λαός. Έχει μάλιστα περισσότερες απ' τους άλλους λαούς, γιατί μό- λης εκατό χρόνια έχει πού ελευτερώθηκε και δεν εκπροσώπη ακόμα άρκετά. Από τις προλήψεις αυτές του Έλληνικού λαού δημοσιεύουμε εδώ τις πού χαρακτηριστικές :

Τών Θηβών

Στη θήβα τὸ ἔχουν σὲ κακὸ πολὺ νὰ δίσουν στὴν λεγόμενα τριαντάφυλλο.

***

“Όσα ὄνειρα ἰδί κανεῖς τὴν ἄνοιξὶ δὲν ξεδιαλώνουν, γιατί βγαίν- νουν τὰ νέα φύλλα στὰ δέντρα.

Ἐπίσης καὶ τοῦ φθινοπώρου τὸ ὄνειρα δὲν ξεδιαλώνουν, γιατί τό- τε κλέφτουν τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ δέντρα.

***

“Όταν τριξὴ τὸ ταβάνι τοῦ σπιτιοῦ, μεγάλο κακὸ θὰ σημεῖ στὴν οἰκογένεια, θάνατος ἢ κάποιο ἄλλο μεγάλο δυστύχημα.

Τῆς Ἡλείου

Στὴν Ἡλείου πιστεύουν ὅτι δὲν κάνει νὰ πρωτοδὴ κανεῖς, τὸν Μάρτη, χελιδνὸν νησιώκος, γιατί :

«—Θὰ τὸν τσακίσῃ.»

Ἀληθὴ ἢ δὲ τοῦ μεταδόσῃ, δ.τ. ἀρρωστία ἔχει φέρει ἀπὸ ἐκεῖ πού ἔρχεται!...

***

Ἐπίσης τὴν πρωτομαγιά, κάθε ἄνθρωπος, ἅμα ξυτηνίσῃ τὸ προῖ, τρώει σκόρδο, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη νησιώκος γάιδωρο νὰ γκαρῖξῃ, ὅποτε θὰ πέσῃ ἀρρωστος ὄλο τὸ χρόνο!...

Στὸ Ξυλόκακτρο.

Στὸ Ξυλόκακτρο πιστεύουν πὸς τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὅποιο δέντρο ἢ κλαδί χτυπήσῃ κανέ- νας μὲ τσεκούρι, ἔστω καὶ ἐλαφριά, τὸ δέντρο αὐτὸ θὰ ξεραθῇ, γιατί ἐπάνω σὲ ξύλο στανωό- θηκε αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ Χριστός!

***

Ἐπίσης πιστεύουν ὅτι ὁ ἀφορισμὸς πίνει, ἂν ὁ παπὰς τὸν διαδόσῃ πατώντας ἐπάνω σ' ἕνα λε- βέτι (καζάνι) γυρισμένο ἀνάποδα!...

Ὁ ἀφορισμένος, λένε, στὸν χρόνο ἐπάνω θὰ ποιστῇ, θὰ μαυρίσῃ σὰν τὸ λεβέτι καὶ θὰ πε- θάνῃ!...

ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΦΑΣ

Τὰ καλύτερα πορτοκάλια εἶνε, κατὰ τὴν κοι- νὴ ὁμιλολογία, τὰ παραγόμενα στὴν περιφέρεια τῆς Γιαφας στὴ Σουρία. Στὴ Γιαφα ἰσχύουν 340 πορτοκαλιῶνες, ἔκαστος τὸν ὅποιον περιέ- χει δύο ἕως δυνάμιτι χιλιάδες πορτοκάλιας. Τὸ σύνολο τὸν δέντρων ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριο καὶ ἡ παραγωγή τὸν πορτοκαλλίων φθάνει τὸν ἀριθμὸ 36.000.000. Ἡ Γιαφα ἔξάγει κάθε χρόνο 250—300.000 χιλιάτια μὲ πορτοκάλια, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουν ἄρκετὰ ἑκατομμύρια δραχμῶν. Κάθε πορ- τοκαλλίων ἀποφέρει κάθε χρόνο ἔσοδα δεκαεπτάσια τὸν ἔξόδου του.

κορίτσι, φαντάσθηκε ὅτι ὁ μικρός, πονηρός Ἀναγνίστης τὸν κοροϊδεύει. Πλησιαζόντας τότε, τὸν καταφέρει μιά δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο καὶ τὸν κίλισε αἰμόφυρτο κάτω.

—Νά!... Νά σὲ μᾶθο ἐγώ, φῦτρα τοῦ διαβόλου, νὰ μὲ κοροϊ- δεῖς!... Καὶ ἔσπασε σ' ἀκαθάρτα γέλια...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τὸν κ' ἔξασα ἄνοιξε ἢ πότα καὶ ὄρισαν μέσα ὁ γέρο Τουνγκ καὶ ὁ Κόντ. Προτού δο- θῇ καρὸς ν' ἀμυνθῇ ὁ Ζουαγιέ, δέχτηκε μιά δυνατὴ τσεκούρι στὸ κεφάλι καὶ σωρισάστηκε νεκρός πάνω στὸ ἀχνόστρωμα, μέσα σὲ μιά λίμη αἱματος!

Ὁ Κόντ, βλέποντας νεκρὸ τὸν ὑπολογαγὸ, γονάτισε καὶ σκύδον- τας τὸ κεφάλι προσευχήθηκε :

—Θεὲ μου, συγχώρησέ με ἂν ἔβαρα τὰ χέρια μου μὲ αἷμα! Μ' ἂν ἀναγκάσθηκαν νὰ σκοτώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τοῦτο τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴ τῆς γλυκαῖός μου Καλέχ καὶ νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ φέρουμε κ' οἱ δύο μας καθαρά κ' ἀμόλυντα στὸν κόσμο τὰ παιδιὰ πὸν θὰ δοξάσουν τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ πληθύνουν τὴ φυλὴ πὸν προστατεύεις!

Ἐπειτα, παίρνοντας κ' οἱ τρεῖς τὰ ὄπλα τους, ἄνοιξαν τὴν πότα καὶ χάρηκαν σὰν φαντάσματα πάλι μέσα στὸ νύκτα...

NORBERT SEVESTRE

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Γεώργιος στὴ Βιέννη. Ἡ μικροῦλα Βιεννέζικα πού λιμ- πίζεται τὸ χρυσὸ ρολοῖ του. Ἡ ἐπέμβασις τῆς παραμάνας. Ἡ μικροῦλα ἐπιμένει. Πῶς ἔσωσε ὁ βασιλεὺς τὸ ρολοῖ του. Ὁ Γεώργιος ὡς καπετάνιος. Τὰ προφητικά του λόγια. Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ δημοσιογράφοι. Στὸ σπίτι τοῦ Ρούφου. Τὶ ἔφαχνε νὰ βρῇ στὸ τζάκι, κλπ.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὰ τόσο χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως Γεωργίου:

Μιά μέρα ὁ Γεώργιος βγήκε ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Βιέννης. Ὁ- πον εἶχε καταλάβει περυσιακῶς, καὶ πῆγε νὰ περπατήσῃ μέσα στὸ δημόσιο κήπο. Στὸ δρόμο ὅμως σκόνταξε ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ κορί- τσι, πολὺ χαριτωμένο, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ σ'ῆι κάτω. Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἔσκυψε καὶ τὴ γάιδωρε, ἐγκαταστήμενος πὸν δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Τὸ κοριτσάκι ὅμως, θυμισμένο ἀπ' τὴ χροστὴ ἀλυσίδα τοῦ ρολοιοῦ του, τὴν ἄρταξε στὰ χέρια του καὶ βγάζοντας τὸ ρολοῖ ἀπ' τὴν τσέπη του ἄρχισε νὰ παίζῃ μ' αὐτό. Ἐντονεταῦν εἶχε πλη- σίσει κ' ἡ παραμάνα τοῦ παιδιοῦ, ἡ ὁποία προσπάθησε νὰ τοῦ πάρῃ τὸ ρολοῖ. Ἀλλὰ κάθε φορά πὸν κίτταξε νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ κοριτσάκι ἄρχισε τὰ κλάματα. Ὁ βασιλεὺς τότε γελώντας ἔφερόμασε τὴν ἀλυσίδα καὶ τὴν ἔδωσε τῆς μικροῦλας μαζί μὲ τὸ ρολοῖ γιὰ νὰ παίξῃ. Ἀφοῦ πέρασαν κίττασε λεπτά καὶ ἡ μικροῦλα ἔπαυσε ἄρκετά, ὁ βασιλεὺς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τὸν ἕνα ὄραο καθρεφτάκι. Ἐκεῖνη βλέποντάς του, ἄρχισε ἀμέσως τὸ ρολοῖ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ καθρεφτάκι, πὸν τῆς εἶχε ἄρσει περυσιότερο. Κ' ἔτσι ὁ βα- σιλεὺς πῆρε τὸ ρολοῖ του κ' ἔφυγε, ἀφίνοντας στὴ μικρὴ γι' ἀνάμνη- σι τὸ καθρεφτάκι.

***

“Όταν ὁ Γεώργιος ἀπηρετοδὸς ὡς μαθητιώ- μενος πλοίαρχος στὸ πολυεὺς ναυτικὸ τῆς πατρί- δος του, μιά μέρα πὸν εἶχε βρῆ σὲ μιά θαλάσσια ἐκδρομὴ, μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς του, ἔπασε με- γάλῃ τραγωδία. Θέλησε τότε ν' ἀναλάβῃ καὶ νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸς τὸ πλοιο, μὰ οἱ ἀδελφοὶ του δὲν τὸν ἄφησαν. Τότε ὁ Γεώργιος ἰσχυρόντας στίς συντάσεις τους, τοὺς εἶπε θυμισμένος :

—Μὰ γιὰ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος τὸ περᾶσατε καὶ φροδᾶστε μὴ δὲν τὰ καταφέρομε :

—Θὰ μποροῦσε, ἀλήθεια, νὰ κυβερνήσῃς τὸν τόπο αὐτό; τὸν ρώτησαν.

—Γιατί ὄχι; Ἄς μοῦ τὸν ἔδιναν καὶ θὰ βλέ- πατε.

Καί, ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο στίς αἰσιδοξές προβλέψεις του.

***

Ὁ βασιλεὺς ἐγίνετο διαρκῶς ὁ στόχος τῶν δη- μοσιογράφων, οἱ ὅποιοι τὸν κινηροῖσαν ἐπίμονα παντοῦ. Κάποτε πὸν εἶχε πάει στὴν Πάτρα ἐπε- οικήθηκε στὸ σπίτι του τὸ φίλο του Θάνο Ρούφο, τὸν ὅποιον ἀγαποῖσε παραπολύ. Μπαίνοντας στὴ σάλα ἄρχισε νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα μὲ ὄλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενίας κ' ἔξέφρασε τὴν ἱκανοποίησὶ του πὸν δὲν θὰ τὸν ἄκουγε κανένας δημοσιογράφος. Καί μ' αὐτὴ τὴν ἰ- δέα ἔξακολούθησε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί τους μὲ μεγάλη φαιδοχίτα. Περιέργως ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἐφημερίδες εἶχαν λεπτομερῆ πε- ριογραφή τῆς ἐπισκέψῆς του καὶ τὸν ἰδιαιτέρων σινομιλιῶν του. Γιατὶ ἀπλούστατα οἱ δημοσιογράφοι κατώρθωσαν νὰ τρωπώσουν στὸ σπίτι τοῦ Ρούφου καὶ ν' ἀκούσουν τὰ πάντα ἀπὸ τὰ πλαγινὰ δωμά- τια, βάζοντας τ' αὐτὸν στίς κλειδαρότρες!

Μόλις διάβασε ὁ βασιλεὺς τίς ἐφημερίδες ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸ Ρού- φο καὶ τοῦ εἶπε γελαστός :

—Ἄλλη φορά, ὅταν ἔρθω στὸ σπίτι σου, πρέπει νὰ ἔγκασατή- σης φρουρά, γιὰ νὰ μὴν πάθουν πάλι τὰ ἴδια!...

***

“Όταν ἐπεσοκῆθη μιά ἄλλη πάλι φορά τὴν Πάτρα, ὁ Γεώργιος πῆγε ξανά στὸ σπίτι τοῦ Ρούφου, γιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ.

Κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι, μῆκε μέσα, περῆμε νὰ κλειδώσουν πίσω του τὴν ἐξώπορτα, προχώρησε στὸ δωμάτιο πὸν τοῦ εἶχαν ἔτοι- μάσει κ' ἄρχισε νὰ κίτταξῃ προσεκτικὰ γύρω του. Στὸ τέλος ἔσκυψε καὶ κίτταξε καὶ σὸ... ἔσωτερικὸ τὸ τζακιού.

—Τὶ γυρεύεσαι. Μεγαλειότατε; τὸν ἐρώτησε ἔκπληκτος ὁ Ρούφος.

—Κιττάζω σ' ὄλα τὰ μέρη τοῦ δωματίου, γιὰ νὰ μὴν τυχῇ κ' εἶνε κρυμμένος πονητὰ κανένας δημοσιογράφος. Αὐτοὶ οἱ διαβολάν- θρωποι ἔχρουν χιλιάς διὰ κατεργαρίαι! Μποροῦν νὰ κατεδοῦν κ' ἀπ' τὰ κεραμίδια καὶ νὰ χωθοῦν μέσα στὸ τζάκι προκειμένου ν' ἀκού- σουν τί θὰ πῶ. Μὴ σὰς φαίνεται παράξενο αὐτὸ πὸν σὰς λέω. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς δίνῃ κανεῖς μῦσσα, γιατί εἶνε ἀναγκασιώ- μενοι λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός των νὰ καταφεύγουν σὲ κάθε τερτίκι, σὲ κάθε σατανικὸ μέσον γιὰ ν' ἀκούσουν τί θὰ πῶ...

